

q. a szérum kikeverése

*az árkádok előtti, lassan mélyülő
 medencében frissen vegyült anyag,
 a zöld hirtelen halála a barnára burkolt
 oldalfalon, a víz éles peremén óvatos
 pezsgés. a kölcsönös oldódás lehetetlen,
 mégis, a fokozatosan előtűnő aljzat
 felett, üveg és tükör határán a legelső
 hullám, a törésvonaltól indulva, épp
 kifelé tart a vízben mozgó, hús testek
 előtt. hat fej, száraz hajjal, majd megint
 hat, az első sorban színes ingek,
 a harmadikban nyitott szemmel és
 nyitott hordókkal, tiszta kézzel és
 cserzett bőrrel még a pépet mázolja
 a víztömegbe a megint csak hat önkéntes
 üzemorvos. a nyelv lila, a pulzus
 a legalacsonyabb, az árkádok alatt,
 helyszűkében, a szájpaddás rendszeres
 bordázata és a duzzadt tüszők kapui
 hátráltatják a nyelés hosszúra nyúló
 periódusait a perisztaltika renyhe
 húzásában. a túltermelt gyomorsav,
 ahogy lefekszenek, szintbe kerül
 a nyelvcső szigorú középvonalával
 a szegycsont rideg burka mögött,
 az árkádok domborúra kopott kövein
 az önkéntesek vállsibbadása mégis
 elnyomja a hámréteg rajzos hegeinek
 ideges bizsergését. a fájdalom ujjal
 már olvasható, de az önkéntesek,
 a zsebben nyikorgó gumikesztyűt
 gyakorlott kézzel kikeresve inkább
 felednék a felület nyújtotta, fenyegető
 bizonyosságot, és ahogy mondani
 szokták, valami szépre gondolnak,
 miközben hátul, a medence felől
 kezdődően, langyos buggyanással,*

*lány, bariton morajlásban, majd széles
neszezésben egyszer csak összeér
velük az árkádok ölelte, aprócska tér.*

r. a vakság eredete

*a kapcsolószekrények matt táblái,
az osztott üvegablakok ijesztő feszítéve,
a gombok színes szórása, a félhomály
enyhe szorítása és a vasszagú, finoman
oszló, ritkás levegő akadályozza, hogy
füstsziürke kabátjukban és szórtelen
lábukat szűrő szövetnadrágjukban egyre
kevésbé kényelmesen, az inggombok
között kitüremkedő, vékony bőrük
fehérsége és a nedvek átható szaga
ellenére a szűkösen ülő vénék egymást
maguktól megkülönböztessék. arcuk
rajzos rendje, kezük ereinek kék cikái,
a fülektől elálló, éles szálak, álluk
könnyű foltjai, a májszínű száj lusta
íve miatt, a lepattogzott, halványzöld
festék darabjai, a sokszögű szilánkok
élei között matatva a vénék, a döntést
nem megkerülve, de áthárítva ugyan
nem gondolnak a mélyen kuporgó, sötét
városra, a völgy feletti zsilipet nyitó,
ujjuk mozgása nyomán bekapcsolódó
automatika a vizet mégis megindítja,
hogy a simára dörzsölt sarkokat pontosan
körbefolyva, a málló felületet tapogatva
tegye végül láthatóvá, a vízben oldódó
por lassú tánca az utolsó a viszkető
szemfenéken.*